

Het gouden prentenboek.

KW 9W 113 219

Het gouden prentenboek.

Kindervermaak

met

beweegbare platen.

THUIS GEBLEVEN.

Vader en Moeder zijn uitgegaan,
Naar een van hunne vrienden;
De kindren hebben werk en lessen gedaan,
En kunnen het samen goed vinden.

Zij zijn nu vroolijk en weltemoê,
En doen van allerlei spelen;
Klein Keetje fluistert haar popje toe:
„Nu kunnen we ons lekkers gaan deelen.“

Anna, de grootste, haalt den hond,
Zoo 'n trouw en aardig dier;
Hij zit dan netjes op den grond,
Of maakt met haar plezier.

Ook loopen ze gauw naar voren,
Als er eens wordt gescheld,
En luisteren met beï hun ooren,
Wie of er heeft gebeld.

En als het dan de ouders zijn,
Dan doen ze spoedig open;
Want hun verwachting is niet klein,
Van iets, waarop ze hopen.

Dat iets is dan een mooie peer,
Een appeltje of een noot.
Zij vragen echter niet naar meer,
Al is hun deel niet groot.

DE PAUW.

Zie nu toch mijn pauw eens aan,
Met zijne mooie veêren;
Hij is daar op dien steen gaan staan,
Wat of hij zou begeeren?

De pauw is ijdel, zegt men mij,
Op zijnen vederentooi;
Dat is nu niet zijn goede zij,
Maar hij is toch wel mooi!

Want als hij eens wil pronken gaan,
En uit elkaar zijn veêren slaat,
Als eene groote halve maan,
Hoe sierlijk dat dan staat!

Zijn staart lijkt wel van zij te zijn,
Bezaaid met blauwe sterren,
Die schitteren in den zonneschijn,
Men ziet ze al van verre.

Maar als men zijne stem eens hoort,
Zijn schreeuwen hard en schrill,
Dan is men waarlijk niet bekoord,
Het klinkt haast als een gil.

Wij loopen dan den tuin gauw uit,
En stoppen onze ooren;
Hoe mooi hij is, de ijdeltuit,
Dát is niet aan te hooren.

DE KAKKETOE.

Ik was laatst in den Dierentuin,
En zag deez' kakketoe,
Met gele veertjes op zijn kruin,
En sprak hem vriendlijk toe.

Ik vroeg of hij ook spreken kon,
En zeggen: Lorre, lorre!
Het was of hij zich toen bezon,
En zeide: Korre, korre!

En nu met deze St. Nikolaas
Kreeg ik van Pa dit dier;
Het is nu al een heele baas,
En geeft mij veel plezier.

Maar ach, nu is de papegaai
Zoo vreeslijk boos en stug,
Hij maakt nog dubbel veel lawaai,
En keert mij vaak den rug.

Daar ik met Kakketoe nu speel,
Meent hij en ook Fidel,
Ik houd van hen niet meer zoo veel;
Dat doe ik toch nog wel.

Ik roep ze allen om mij heen,
Geef van de koek aan elk een deel,
En zeg: wees nu maar weltevêren,
Ik houd van alle evenveel.

BELLEN BLAZEN.

Maria sprak: mijn lieve kind,
Kom ga eens met mij meê;
Ja kom toch, kom gezwind.
Pauline volgde haar gedweê.

Zij was ook o, zoo blij,
Als 'n zieltje zonder zorgen,
En huppelde aan haar zusters zij;
Deze hield nog iets verborgen.

Zij droeg wat water in een kom,
Wat zeep en ook een pijpje;
En zei: draai jij je nu eens om,
En wat je ziet, dat grijp je!

Maar hoe Pauline greep en bad,
Zij kon de bel niet vangen,
Die Mietje nu geblazen had,
Zoo stil en onbevangen.

Twee reêtjes zagen uit de vert',
Van al die fraaiigheden;
Zij liepen snel als 't groote hert,
Te zien wat zij wel deden.

De kinderen keken zonderbaar,
Toen daar die hertjes kwamen;
Zij speelden vroolijk met elkaar
En bleven lang nog samen.

14B

Zwiffelbach

Krein U.

